

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 8

วันรุ่งขึ้น อรลลอโทรศัพท์มาแจ้งวันเวลานัดสำหรับการพาเด็กสาวที่มีอาการอ่อนไหวควบคุมตัวเองไม่ได้ไปพบแพทย์ ฟ้ารุ่งเพิ่งจบการประชุม พนักงานที่เกี่ยวข้องลุกออกไปกันแล้ว แต่ว่าเซวาร์และมณฑิรายังนั่งขนาบซ้ายขวา พูดคุยเรื่องอื่นๆ

ทั้งสองนั่งฟังขณะที่ฟ้ารุ่งพูดโทรศัพท์กับอรลลอ มองเธอจดวันเวลานัดแพทย์ลงบนหน้ากระดาษ ครั้นเธอวางโทรศัพท์มณฑิราก็ถาม

“ฟ้าจะไปเองเที่ยวหรือ ทำไมไม่ให้คนอื่นไปแทนล่ะ”

“ช่วงนี้งานกำลังยุ่ง เจ้าหน้าที่ที่มูลนิธิไม่ว่างกันเลย ฟ้าทิ้งภาระไว้ให้คุณอรคนเดียวนานแล้ว รู้สึกเหมือนเอาเปรียบคุณอร ทำอะไรให้ได้บ้างก็อยากจะทำ เรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ และก็จะเป็นโอกาสที่ฟ้าจะได้คุยกับหมอที่ดูแลเด็กๆ ของมูลนิธิฯ ด้วย”

เซวาร์มองวันเวลาที่ถูกจดไว้ เขาไม่ได้สวมแว่นสายตาทานาแล้ว ดวงตาที่สายตาได้รับการปรับปรุงรักษาด้วยเทคนิคการแพทย์สมัยใหม่ มีรูปลักษณ์ที่ดี ทั้งร่างกายที่เคยผอมบางก็กลับหนาแน่นด้วยกล้ามเนื้อหลายปีมานี้ ดร.เซวาร์ เปลี่ยนไปจากเซวาร์คนเดิมอย่างผิดตา แต่สายตาอาหารที่มองฟ้ารุ่งนั้นสะท้อนความรู้สึกโยยตีที่ไม่เปลี่ยนแปลง

“ฟุ้งนี่ผมมีประชุมสำคัญ ไม่อย่างนั้นก็จะไปด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอกเซวาร์ อย่าเป็นห่วงเลย เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้เอง ฟ้าอยากจะรู้งานทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นจะเหมือนไม่จริงจังกับมูลนิธิฯ”

“โอ้ จะพูดว่าไม่จริงจังได้ยังไง ค่าใช้จ่ายมูลนิธิฯ เดือนละเกือบล้าน” มณฑิรารายยิ้มตาจิบปากพูดต่อ “แล้วก็จะไม่ให้เซวาร์เป็นห่วงฟ้าได้ยังไง ทุกวันนี้เซวาร์ก็เป็นห่วงฟ้าอยู่คนเดียวนี้ไม่ใช่หรือ”

ฟ้ารุ่งสีหน้าเคร่งขรึม ไม่ชอบคำพูดแฝงนัยของมณฑิราแต่ก็ไม่นำมาใส่ใจนาน มณฑิราสวย คล่อง ทำงานติดต่อและควบคุมงานต่างๆ ได้ดี เป็นกำลังสำคัญคนหนึ่งของบริษัทระการ และความเป็นเพื่อนที่ยาวนานมากกว่าสิบปีก็มีส่วนทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจและวางใจที่จะต้องมิมณฑิราอยู่ในที่ทำงานด้วย

“พีณายังไม่กลับหรือ บอกหรือเปล่านั้นจะกลับเมื่อไหร่”

เสียงใสๆ ถามต่อ ฟ้ารุ่งสั่นหน้า

“อ้าว สั่นหน้าแปลว่าอะไรจ๊ะ”

“ฟ้าไม่เคยซักถามเรื่องงาน ถ้าบอกได้เขาก็บอกเอง”

“และบางที่เขาก็ไม่ยอมบอก...” สีหน้าอีกฝ่ายระบายยิ้มมีนัย

ฟ้ารุ่งรู้สึกเหมือนถูกเสียดแทงอยู่ข้างใน เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเสมอเหมือนแผลที่พร้อมจะเปิดซึ่งเธอก็ไม่เข้าใจตัวเองเลย เธอรักและต้องการอ้อมกอดของกณาท แต่ก็มักจะระแวงสงสัยว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเธอกันแน่ และบ่อยครั้งก็คิดไปเองและเกิดทิวี่ขึ้นมาเอง ทำให้เธอเย็นชาใส่คนที่เธอรัก

ในเวลานั้นพอเกิดความคับข้องใจเรื่องกณาท ฟ้ารุ่งก็นึกถึงกายขึ้นมาทันที คิดถึงเทพฤทธิ์ของกายแล้วเกิดความรู้สึกอบอุ่นขึ้นในใจอย่างไรเหตุผล ไม่ว่าเรื่องเทพฤทธิ์ที่กายพูดจะจริงหรือไม่ก็ตาม

“อะไรที่เขาไม่ยอมบอก เราจะอยากรู้ทำไม”

“แน่ะ จริงหรือ ผินใจพูดหรือเปล่า”

หญิงสาวรู้สึกหงุดหงิดที่เพื่อนสาวสวยไม่หยุดสำราญใจกับการเข้าเหย่สะกิดให้เธอเจ็บ มองเซวาร์ก็เห็นสีหน้าขรึมเฉยมองเธออยู่อย่างอยากรู้ สำหรับเซวาร์นั้น เรื่องของ ‘หลานสาวท่านแม่ทัพ’ ที่เข้ามามีบทบาทซึ่งมณฑิราพูดให้ได้ยินบ่อยๆ และทำที่ที่เหมือนมีกำแพงกั้นกลางของฟ้ารุ่งกับกณาท ซึ่งเห็นได้ทุกครั้งทีคนทั้งสองอยู่ด้วยกันในที่ทำงานแห่งนี้ ทำให้ดร.หนุ่มเกิดความหวังลึกๆ ขึ้นมาว่าฟ้ารุ่งจะกลับเป็นอิสระอีกครั้งหรือไม่

ฟ้ารุ่งตัดการสนทนาที่รบกวนจิตใจด้วยการต่อโทรศัพท์ถึงอรลลอ พอได้ยินเสียงตอบรับ “เจริญสุขคะ พี่ฟ้า” เธอก็ลุกออกจากโต๊ะประชุมไปยืนพูดที่หน้าต่าง

เพื่อนทั้งสองได้ยินเธอพูดว่า

“แม่ขา เมื่อกันพี่ฟ้าลืมนึกไปว่าวันนี้กายเป็นยังไงบ้างคะ...

...ใช่ค่ะ พี่ฟ้าเป็นห่วง เพราะว่าเขาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล

ไม่รู้ว่าอาการเป็นยังไง ถูกแม่บ้านใช้ให้ทำงานหนักหรือเปล่า”

แม่ขาตอบว่า “เขาสบายดีค่ะ ใครเรียกให้ทำงานอะไรก็ทำเรียบร้อยไม่เกียจจนและไม่มึนงงร่อยว่าเพิ่งออกจากโรงพยาบาลเลย

แต่ก็ชอบพูดคนเดียวตามนิสัยของเขานั้นแหละ เรื่องนี้ต้องอภัยให้เขาคะ มันไม่ได้เป็นภัยอันตรายกับใคร”

ฟ้ารุ่งสนใจใคร่รู้ “แม่ขามหรือเปล่านั้น ว่าเขาพูดกับใคร”

“เคยถามค่ะ แต่ว่าครั้งนี้ไม่ได้ถาม เขาคิดว่าพูดกับใครก็ยกไว้ให้เขา เจ้าหน้าที่ทุกคนที่นี้รู้ดี ยังถามว่าวงหน้าจะออกเลขอะไร เขาตอบว่าไม่บอกเพราะว่าไม่อยากดังค่ะ”

ฟ้ารุ่งคิดจะปลุกตัวจากมณฑิราซึ่งมักต้องทานอาหารกลางวันด้วยกันจึงพูดว่า

“วันนี้พี่ฟ้าจะไปสวดมนต์ด้วยและจะทานอาหารกลางวันกับเด็ก ๆ นะคะ”

“ดีจังเลยคะ เด็ก ๆ คงดีใจมาก อรจะให้แม่ครัวทำอาหารเพิ่มให้พี่ฟ้านะคะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ เด็ก ๆ ทานอะไรพี่ฟ้าก็จะทานอย่างนั้น แต่ถ้าให้กายผัดผักให้กินหน่อยก็จะดีมาก เขาทำอร่อย พี่ฟ้าชอบ”

สีหน้าและท่าทีที่ผ่อนคลายลงของฟ้ารุ่งทำให้เพื่อนทั้งสองแปลกใจเมื่อลดโทรศัพท์ลง เขาวนก็ถาม

“ฟ้ากับแม่ขามพูดถึงใครกันหรือ”

เธอลังเลที่จะพูด เพราะเมื่อหลายวันก่อนนี้เธอได้เล่าถึงผู้หญิงที่กณาทพาขึ้นมาจากจมน้ำ ที่เมื่อรู้สึกตัวก็มีคำพูดแปลกๆ แล้วเพื่อนทั้งสองลงความเห็นว่าเป็นพวกต้มตุ๋นสืบแปดมงกุฏ บอกให้เธอหลีกเลี่ยงให้ห่าง แต่แล้วเธอก็กลับพาผู้หญิงคนนั้นมาอยู่ในความดูแลอย่างง่ายดาย เธอคงจนปัญญาที่จะอธิบายให้เพื่อนเข้าใจ เพราะว่าตัวเธอเองก็ยังงงงวยอยู่เหมือนกันว่ามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

“เด็ก... เพิ่งรับเข้ามาใหม่จะ”

“ชื่อกายหรือ”

“ชื่อกายทิพย์จะ”

“ชื่อกายทิพย์เขียวหรือ” มณฑิราทำตาโต ห่อปากล้อเลียน “ชื่อเหมาะจะอยู่กับแม่ขามจริง ๆ”

แล้วเธอก็ตั้งข้อสังเกต “ดูทำฟ้าจะชอบเด็กคนนี้มากใช้ไหม ถึงกับจะไปทานอาหารและสวดมนต์ด้วย แค่นี้แต่ไรไม่ยอมไปบอกว่าไปที่นั่นแล้วหุดหุดเศร้าใจไม่ใช่หรือ”

“เมื่อก่อนนี้ฟ้ารู้สึกเศร้าและหุดหุดจนทนไม่ได้ที่จะต้องก้าวเข้าไป แม้แต่เพียงครู่เดียว ที่นั่นมีเรื่องราวและความทรงจำมากมายเหลือเกิน”

ฟ้ารุ่งพูดอย่างยอมรับ แต่ท่าทีที่พูดต่อกลับแจ่มใสขึ้น

“...แต่ว่าตอนนี้ไม่แล้ว ฟ้ารู้สึกอยากจะไปด้วยซ้ำ ที่นั่นมีแต่ไอบุญ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผ่านเข้าออก... ตอนนี้ฟ้าเชื่ออย่างนี้จริง ๆ”

“สาธุ” เสียงใสๆ ของมณฑิราเจือหัวเราะเหมือนขบขันเต็มที “แม่ขามอกร่งนะที่ทำให้ฟ้าเชื่อได้ขนาดนี้ คุณเธอมีแผนการจะเพิ่มค่าใช้จ่ายด้านไหนหรือเปล่า”

“แหม ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนะ มณ เรื่องค่าใช้จ่าย ไม่ว่าแม่ขามต้องการเท่าไรฟ้าก็ไม่เคยขัดข้องเลย และพวกเขากระมักระวังค่าใช้จ่ายกันอยู่แล้ว แต่... จริง ๆ นะ ไม่รู้ว่าทำไม จู่ ๆ ฟ้าก็รู้สึกอึดใจขึ้นมา รู้สึกเหมือนได้สัมผัสอะไรบางอย่างที่ดีมากทีเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นวันหลังมณจะไปด้วย เพื่อจะได้สัมผัสอะไรบ้าง”

น้ำเสียงเจือหัวเราะของมณฑิราไม่ปิดบังความรู้สึกเยาะหยัน ขณะที่เขาวนยังรู้สึกห้วงใยหญิงสาวผู้เคื่องคว้างว่าแห้วแต่ต้องแบกภาระรอบด้านที่หนักอึ้งผู้นี้ยิ่งหนักกว่าเดิม

ฟ้ารุ่งไม่สนใจว่าเพื่อนจะคิดอย่างไร จู่ ๆ เธอก็ใส่ใจอยากจะทำที่มูลนิธิ ที่เธอเคยหลีกเลี่ยงถอยห่าง เธอปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอคิดถึงแม่สาวน้อยที่แปลกประหลาดและความรู้สึกดีๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อมีเธอผู้นั้นอยู่ด้วย ในวันที่เมื่อประตูใหญ่เปิดกว้างแล้วรถคันใหญ่เลี้ยวเข้าจอดหน้าตัวตึกเธอก็เกิดความรู้สึกหวนไหวขึ้นมาอีก แต่แม่สาวปราดเปรียวในชุดเสื้อผ้าที่มูลนิธิ แจกให้เด็ก ๆ ในอุปการะที่วิ่งออกมาต้อนรับทำให้ความรู้สึกหุดหุดหวนไหวลดลงไปในทันที

แม่สาวหน้าปรุยกมือไหว้ “สวัสดิ์ค่ะเจ้านายใหญ่”

“ไม่ต้องเรียกว่าเจ้านายใหญ่หรอก เรียกว่าพี่ฟ้าก็ได้”

“โอ๊ย ไม่ได้หรอกค่ะ แม่ขามจะได้หยิกเนื้อเขียว”

“กำลังทำอะไรอยู่หรือ”

“กายกำลังเตรียมอาหาร จะทำร้อน ๆ เวลาที่นายจะทานค่ะ”

“ฉันอยากคุยกับกาย...”

“เรื่องเทพหรือคะ” เธอรู้ทัน

“ก็... ทุกเรื่องนั่นแหละ”

“ได้ซิคะ คุณฟ้ารุ่งคุยกับกายได้ทุกเรื่อง”

ฟ้ารุ่งยิ้มอ่อน เกาะแขนแม่สาวที่เข้ามายื่นใกล้ขณะที่พากันเดินเข้าข้างในอาคารด้วยความรู้สึกอบอุ่นอย่างไม่เคยเป็น ก่อนที่หญิงสาวผู้กลับจากความตายจะก้าวเข้ามาในชีวิตของเธอ

อรลออเดินออกมาขณะที่ฟ้ารุ่งพนมมือทำความเคารพภาพของอดีตเจ้าของบ้านทั้งสาม แม่ขาวอร พอใจกับสีหน้าที่ปราศจากความหวั่นไหวสะเทือนใจที่เธอเคยเห็นบนใบหน้าของอีกฝ่าย แต่ก็ไม่วายต่อว่าแม่สาวอ่อนเยาว์

“แม่เจ้าประคุณกายเอ๋ย จู่ๆ ก็วางมีดวงจางวิ่งออกจากครัวที่แท้ก็จะรีบมาประจบพี่ฟ้านี้เอง”

“กายได้ยินเสียงรถไซ้ใหม่” ฟ้ารุ่งถามยิ้มๆ

“แน่นอนอยู่แล้วไซ้ใหม่กาย”

แทนการตอบรับ แม่สาวหน้าปรุถามอรลออว่า

“แล้วคุณแม่วากับคนอื่นได้ยินเสียงรถหรือเปล่าล่ะคะ”

แม่ขาวค้อน “ไม่มีใครได้ยินหรอก ก็ใครจะหิวเหมือนเธอล่ะหรือจะไม่ว่าเทพบอก...” เธอสายหน้า “ไม่ไหวจริงๆ ไปทำงานต่อเถอะ จู่ๆ ก็ทิ้งงานเฉยเลย”

กายยิ้มหน้าเป็น มองฟ้ารุ่งที่มองเธอเหมือนมีคำถาม ก่อนจะผละจากไป ฟ้ารุ่งยังแปลกใจ หันมาถามอรลออ

“ตกลงว่ามีกายคนเดียวที่รู้ว่าพี่ฟ้ามาหรือคะ”

“เขาหิวประสาทไวคะ ชอบอวดอ้างนักกว่าเทพบอก พี่ฟ้าอย่าไปใส่ใจเลย”

หลังจากนั้นฟ้ารุ่งได้รู้จักอรลออว่า กายทิพย์ขอใช้ที่ดินส่วนหนึ่งในบริเวณเป็นที่ทำสวนครัว “...เขาบอกว่าจะชวนเด็กนักเรียนให้ช่วยกันทำ ได้ผลผลิตเท่าไรก็ขอให้เราซื้อโดยจ่ายเป็นค่าขนมเพิ่มให้เด็กๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจ เด็กๆ ได้ออกกำลัง ได้ความสบายใจ ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แล้วยังได้พื้นฐานงานปลูกสวนครัวด้วย และเด็กๆ ก็จะได้กินผักกันมากๆ เพราะว่ายิ่งกินก็ยิ่งต้องปลูกให้มากขึ้น ซึ่งหมายความว่า จะมีส่วนแบ่งค่าผักมากขึ้นด้วย...”

“กายเข้าใจคิดนะ เออเลยคะ แม่ขาว พี่ฟ้าเห็นด้วย ต้องลงทุนเท่าไรซื้ออะไรบ้างพี่ฟ้าจะจัดการให้”

อรลออเล่าต่อไปว่ากายยังเข้ากับฤดี เด็กสาวผู้อ่อนไหวได้ดีชวนฤดีให้ทำงานเบาๆ ด้วยกันและอีกฝ่ายก็ทำตามอย่างเพลิดเพลิน

“เขาสอนฤดีให้มีสติกับการเคลื่อนไหวกะ ฤดีสมาธิสั้นมาก แต่กายก็ไม่โกรธไม่รำคาญ คอยเรียกให้รู้ตัวเสมอ”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ให้กายไปโรงพยาบาลด้วยก็ได้ซิคะ”

“ออร์ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันคะ เจ้าหน้าที่ไม่ว่างและเด็กๆ ก็ไม่มีใครอยากไปเป็นเพื่อนฤดีเลยสักคน แต่ถ้ากายไปก็หมายความว่าแม่จันแม่จุ่มและคุณกนกชาติผู้ช่วยไป คงบ่นกันเหมือนกัน”

“ถ้าคนทำความสะอาดไม่พอก็จ้างเพิ่มชิคะ อย่างกะเกณฑ์ให้กายทำงานพวกนี้เลย พี่ฟ้าคิดว่าเขามีความสามารถมากกว่านั้น และอย่าลืมชิคะว่าเขาเพิ่งออกจากห้องไปชียูโรงพยาบาลหยกๆ”

อรลออถามว่า “ไหนๆ กายก็จะไปที่โรงพยาบาลด้วยแล้ว ให้พบจิตแพทย์ด้วยเสียเลยจะดีไหมคะ”

“จะดีหรือคะ เขาจะรู้สึกยังไงหรือเปล่า พี่ฟ้าเห็นว่าเขาปรกติดีและมีอะไรดี ๆ กว่าคนทั่วไปเสียอีก”

คำพูดและท่าทีที่ใส่ใจของฟ้ารุ่งทำให้อรลออคิดว่า

“พี่ฟ้าเป็นห่วงกายมากเกินไปหรือเปล่าคะ เด็กมันช่างประจบไซ้ใหม่คะ”

“เขาเป็นเด็กน่ารักไม่ไซ้หรือคะ ถึงแม้ว่าจะแปลกอยู่บ้างก็ตาม”

“ไซ้คะ เท่าที่อยู่ด้วยกันมา เขาไม่ได้มีพิษภัยอะไร แต่ออร์ก๊ไม่อยากจะให้พี่ฟ้าถือสาที่เขาพูด เด็กมันมีปมด้อยทั้งเรื่องหน้าตาและครอบครัวก็เลยสร้างเรื่องราวแล้วเชื่อเป็นตุเป็นตะขึ้นมาเอง...”

...แล้วครอบครัวเขาก็แปลกๆ ครั้งที่แล้วแม่เลี้ยงมาอาละวาดแล้วต่อมาก็มารับกลับไปไม่บอกกล่าวล่วงหน้า วันนั้นกายเพิ่งทำงานเสร็จ ยังไม่ได้กินมื้อเช้าด้วยซ้ำ พี่ชายกับแม่เลี้ยงมา แล้วแม่เลี้ยงก็ลากตัวไปขึ้นรถเลย”

“อย่างนั้นเชียวหรือคะ... แล้วกายก็ยอมไปหรือ”

ฟ้ารุ่งถามอย่างรู้สึกกังวล แม่ขาวพยักหน้า

“กายคงไม่อยากจะให้มีเรื่องนี้.. แล้วก็รักพี่ชายมาก ยอมเขาทุกอย่าง ถ้าครั้งนี้พี่ชายจะมาเอาตัวกลับไปอีก ออร์ก๊คงตัดทานไว้ไม่ได้คะ”

เธอเคยเห็นท่าที่ยอมสยบและโยติของกายต่อพี่ชายมาแล้วจึงยังรู้สึกเวทนา

“แต่ว่าถ้าที่บ้านไม่รักแล้วมาพากลับไปทำไมล่ะคะ”

“ก็เอาไปทำงานบ้านยังไงล่ะคะ”

หญิงสาวพูดอย่างครุ่นคิด “จะเอาไปทำอะไรหรือเปล่า ได้ยินว่าในเดือนนี้จมน้ำเป็นครั้งที่สองแล้ว”

“อย่างนั้นหรือคะ..! โอ๊ย ฆ่ากายแล้วพวกเขาจะได้อะไรขึ้นมาหรือว่าทำประกันชีวิตไว้”

สตรีทั้งสองต่างก็ชะงักไปกับคำที่พูดออกมาอย่างไม่ตั้งใจนั้น

ฟ้ารุ่งมองกายที่คอยดูและรับใช้อย่างพิจารณา เธอทานอาหารกลางวันในห้องอาหารที่ตึกใหม่กับเด็กนักเรียนที่ไม่มีชั่วโมงเรียนในวันนั้น เห็นหญิงสาวผู้มีตำหนิบนใบหน้าเข้ากับเด็ก ๆ ได้เป็นอย่างดี แต่ก็ปฏิเสธที่จะร่วมโต๊ะอาหารด้วย พูดว่า “คนงานทานที่หลังค่ะ” ครั้นเห็นสายตาของฟ้ารุ่งจับมอง เธอก็กรีดปอยผมดำสลายระบามาปิดใบหน้าด้านที่หน้าเกลียดแล้วเอียงใบหน้าด้านที่สวยงามยิ้มให้อย่างเบิกบาน

วางมือจากงานนี้ หญิงสาวก็หันไปจับงานอื่น ฟ้ารุ่งมองอยู่ห่างๆ บางครั้งหายไปจากสายตาจนเธอตามมาพบที่ห้องสวดมนต์ซึ่งอีกฝ่ายกำลังปิดกวาดเช็ดถู

เมื่อมีโอกาสฟ้ารุ่งก็ถาม

“รอยแผลนี้มาได้ยังไงหรือ”

“แม่บอกว่าหนูกัดตอนที่กายเพิ่งเกิด”

“แล้วทำไมแม่ถึงปล่อยให้หนูมากัด กายคงต้องร้องไห้เสียงดังไม่ใช่หรือ คงไม่นอนเจียบๆ ปล่อยให้ถูกกัดมากมายขนาดนี้”

“กายมีแม่หลายคน” เธอเล่ายิ้มๆ “มีแม่ที่คลอดกายออกมา.. แม่หมาที่คาบไปกกข้างใต้โบสถ์.. พวกแม่ชี... และแม่มาลัย...”

น้ำเสียงตอนท้ายอ่อนลงเหมือนอ่อนไหวไปกับความทรงจำ

ฟ้ารุ่งถามเสียงอ่อน “แม่มาลัยรักกายไหม”

“รักชี... รักมาก”

“แล้วทำไมกายไม่กลับบ้านไปอยู่กับแม่มาลัยล่ะ”

“แม่มาลัยตายนานแล้ว ตอนที่บ้านมีแม่พวงแม่ของพี่พราว แม่มาลัยเป็นแม่ของพี่แมน”

“ฉันท... เสียใจด้วย... กายคงคิดถึงแม่มาลัยใช่ไหม”

เธอยกไหล่ “คุณฟ้ารุ่งไม่ต้องเสียใจหรอก แม่มาลัยเดินทางไปตามกระแสบุญกรรม... ที่กายเศร้าก็เป็นข้อผิดพลาดของกายเองที่ยึดติดผูกพัน แต่ว่าทุกดวงจิตมีหนทางของตนเอง แม้ก็มีหนทางไปของแม่ ไปมีชีวิตใหม่ ไม่ได้คิดถึงกายอีกแล้ว เพราะว่าแม่เข้าวัดเป็นประจำ ปลอยจิตจากห่วงโซ่ที่เคยร้อยรัดไว้ได้จึงไปตามทางอย่างเป็นอิสระ ตอนนี้กายหาแม่มาลัยไม่พบแล้ว”

“หมาย... หมายความว่าเมื่อก่อนนี้ถึงแม่ตายแล้วกายก็เคยหาแม่พบหรือ..!”

“ใช่ ถ้าแม่ยอมให้พบ”

“แล้วเทพ...”

“ถ้าท่านต้องการท่านก็มาเอง โลกมนุษย์ไม่ใช่มิติของท่าน กระแสของจิตมนุษย์ร้อนแรงหยาบกระด้างรบกวนจิตทิพย์ที่ละเอียด ท่านจึงหลีกเลี่ยง แต่ถ้ามนุษย์กิเลสเบาบางหรือฝึกจิตให้ละเอียดและมีพลังก็อาจสัมผัสท่านได้”

“เหมือน... เหมือนอย่างที่กายสัมผัสเทพภูริไช้ไหม”

เธอพยักหน้า

“ได้ยังไงล่ะ กายกิเลสบางกว่ามนุษย์อื่นหรือ หรือว่าฝึกจิตจนมีพลังเหนือคนอื่น...”

“คุณฟ้ารุ่งคงไม่เชื่อหรอก แต่หลวงตาบอกว่ากายอยู่ในพิธีบุญที่ข้างใต้โบสถ์หลายวันหลายคืน ได้รับผลบุญจากพิธีกรรมและมีเทพรักษา ถูกหนูกัดจนหน้าเหวอะหะวะก็ไม่ติดเชือกลักรอดชีวิตมาได้

ท่านบอกว่ากายคงตั้งใจฟังเสียงสวดมนต์จึงเกิดญาณขึ้นในจิต... เปรียบเหมือนเป็นอวัยวะที่มองไม่เห็น ถ้าเป็นผู้ชายท่านจะให้บวชตั้งแต่เล็กจะได้พัฒนาพลังอำนาจนี้ให้แข็งแรง แต่เพราะว่าเป็นผู้หญิงท่านจึงให้แม่ชีเลี้ยงแล้วไม่สนใจอีก แล้วแม่มาลัยก็ขอกายจากแม่ชี แม้จะพาไปวัดบ้าง แต่แม่ก็ต้องทำงานหนักและตอนหลังก็ไม่แข็งแรง...

มีคนพูดว่าแม่ป่วยเพราะกาย.....”

ฟ้ารุ่งเล่าสิ่งที่ได้ยินในหอระลอกฟัง แม่ชาวผู้ทรงศีลหัวเราะเบาๆ

“เด็กมันช่างคิดช่างสร้างเรื่อง ถ้าเป็นนักเขียนคงเขียนเรื่องเพื่อเจ้าได้หลายเรื่องจนมีชื่อเสียงทีเดียวละ พี่ฟ้าอย่าเอามาใส่ใจเลย เชื้ออรเถอะ

ถ้าจะให้แน่ใจ คงต้องนัดให้มันคุยกับจิตแพทย์ล่ะคะ”

ฟ้ารุ่งคล้อยตามอรระลอก.....